

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 329/2026-70

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Štefánia Buzgová s.r.o., Vyšná Hutka 171, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/94/2020 a jeho uznesení č. k. 5Co/94/2020-2358 z 31. októbra 2022 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/144/2023 a jeho uznesení sp. zn. 9Cdo/144/2023 z 28. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu a postupom a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie a zároveň prikázať krajskému aj najvyššiemu súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľ tiež žiada priznať primerané finančné zadostučinenie 12 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ spolu so svojou manželkou boli žalovanými v spore vedenom na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“ alebo mestský súd“) pod sp. zn. 4C/40/2004 o náhradu škody pôvodne v sume 600 698 Sk s príslušenstvom, ktorá mala byť spôsobená nepovolenou stavebnou činnosťou na nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa a jeho manželky na susediacej nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov.

Okresný súd rozsudkom č. k. 4C/40/2004-241 z 30. mája 2008 (v poradí prvým) žalobe čiastočne vyhovel. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010.

3. Sťažovateľ s manželkou 18. mája 2010 napadli rozsudok krajského súdu ústavnou sťažnosťou, pričom 27. decembra 2010 uspokojili v exekúcii na základe právoplatného exekučného titulu pohľadávku žalobcov.

4. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 71/2011-40 z 9. júna 2011 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa a jeho manželky (žalovaných, pozn.) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010, ktorý zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 421/2011 z 24. apríla 2012 rozsudok okresného súdu z 30. mája 2008 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľ s manželkou zároveň žalobou iniciovali súdne konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 22C/50/2013, v ktorom sa v postavení žalobcov domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia v sume 22 477,74 eur, ktoré plnili na základe exekučného titulu neskôr zrušeného nálezom ústavného súdu.

6. Po vrátení veci okresný súd rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 4C/40/2004-1694 z 27. novembra 2018 a uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom 9 013,88 eur s príslušenstvom, konanie v časti 10 925 eur zastavil pre späťvzatie návrhu v tejto časti, rozhodol o vrátení časti súdneho poplatku žalobcom a uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 3 272,49 eur. Vecne dôvodil, že žalobcovia sa domáhali náhrady škody spôsobenej stavebnými prácami žalovaných na nepovolenej stavbe ateliéru s garážou, ktorá je v priamom susedstve rodinného domu žalobcov. Z vykonaného dokazovania považoval okresný súd za preukázaný vznik škody, ako aj zavinenie žalovaných, ktorí svojou stavebnou činnosťou porušili povinnosť stanovenú zákonom. Žalovaní nepredložili žiaden dôkaz o preukázaní spoluzodpovednosti žalobcov za vzniknutú škodu.

7. V rámci nasledujúceho odvolacieho konania vzali žalobcovia žalobu späť. Krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 5Co/94/2020 z 31. októbra 2022 pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil, stranám nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v priebehu odvolacieho konania žalobcovia zobrali späť žalobu v právoplatne nerozhodnutej časti týkajúcej sa sumy 9 013,88 eur s príslušenstvom, pretože žalovanú pohľadávku žalovaní uspokojili v exekúcii 27. decembra 2010 vykonanej na základe prvého vyhovujúceho rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241 (ktorý bol následne zrušený). Žalovaní podľa odvolacieho súdu neuviedli žiadne vážne dôvody, pre ktoré by mal súd v spore pokračovať. Súd nepovažoval za dôvodný nesúhlas žalovaných so späťvzatím žaloby opierajúci sa o existenciu sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia (vedeného na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/50/2013), v ktorom žalovaní od žalobcov žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia pre zrušenie exekučného titulu (rozsudku z 30. mája 2008 č. k. 4C/40/2004-241). Taktiež odvolací súd uviedol, že v prípade zotrvania žalobcov na žalobe by bol odvolaním napadnutý rozsudok z dôvodu zániku uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zmenený a žaloba by bola zamietnutá (pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku). Takéto rozhodnutie by teda neriešilo otázku existencie hmotnoprávneho nároku

na náhradu škody, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie rozsudku súdu by sa vzťahovalo výlučne na reálny dôvod zamietnutia žaloby, teda zánik v spore uplatnenej pohľadávky na náhradu škody. Riešenie iných otázok v odôvodnení rozsudku, teda i prípadnej otázky, či žalobcom takáto pohľadávka vznikla, by bolo bezpredmetné bez záväznosti pre súd konajúci v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1 a § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne nemožnosťou jednoznačného ustálenia strany, ktorej možno pričítať zavinenie zastavenia konania.

8. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z 31. októbra 2022 už sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol a namietal, že nedostal odpovede na svoje argumenty týkajúce sa dôvodnosti podanej žaloby a zastával názor, že odvolací súd nemal konanie zastaviť, mal v ňom pokračovať a rozhodnúť o odvolaní. Sťažovateľ namietal, že odvolací súd nesprávne aplikoval relevantné procesné normy upravujúce prípustnosť späťvzatia žaloby, ako aj normy upravujúce priznanie trov konania podľa zavinenia strán sporu na zastavení konania. O ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 334/2023 z 8. júna 2023 tak, že ju odmietol v časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a v časti z dôvodu neprípustnosti, keďže niektoré zo sťažnostných námietok si sťažovateľ mohol uplatniť v dovolaní, no tento právny prostriedok nápravy však nevyužil. Vo vzťahu k namietaným zbytočným priet'ahom v konaní ústavný súd sťažnosť odmietol, pretože v čase podania ústavnej sťažnosti bola právna neistota strán odstránená nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu č. k. 5Co/94/2020-2358 z 31. októbra 2022, ktoré bolo sťažovateľovi doručené vo februári 2023.

9. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie len sťažovateľova manželka ako žalovaná v 2. rade. Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 9Cdo/144/2023 z 28. novembra 2024 dovolanie odmietol a uložil žalovanej v 2. rade povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania.

10. Sťažovateľova manželka následne napadla ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu č. k. 5Co/94/2020-2358 z 31. októbra 2022, ako aj uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní sp. zn. 9Cdo/144/2023 z 28. novembra 2024. O tejto ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 144/2025 z 8. apríla 2025 tak, že ju odmietol. Vo vzťahu k rovnakým námietkam ako tým, ktoré boli uplatnené sťažovateľom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 334/2023 proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, odkázal na závery v príslušnom rozhodnutí. Vo vzťahu k námietkam, ktoré si sťažovateľova manželka neuplatnila v dovolaní, sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci a ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol pre neprípustnosť a zjavnú neopodstatnenosť.

11. Okrem už uvedených konaní ústavného súdu sťažovateľ s manželkou napadli postup okresného a krajského súdu v konaní o náhradu škody ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. II. ÚS 375/2018 z 15. novembra 2018, v ktorom vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom v tom čase Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/40/2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Co/116/2016, priznal im primerané finančné zadostučinenie po 2000 eur a prikázal okresnému súdu konať bez priet'ahov.

12. O opakovanej sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní, ktorú podal sťažovateľ s manželkou, rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 303/2020 z 23. júna 2020 tak, že ju odmietol vo vzťahu k postupu okresného súdu do posledného úkonu, ktorý bol preskúmaný v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 375/2018 ako *res iudicata*, vo zvyšnej časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

13. Sťažovateľ podaním zo 16. septembra 2024 požiadal mestský súd o vrátenie súdneho poplatku za odvolanie, keďže odvolací súd o jeho odvolaní nerozhodol. Sťažovateľ uvádza, že o tejto jeho žiadosti nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní, ktoré sa začalo v roku 2004 pod sp. zn. 4C/40/2004 a skončené bolo takmer po 19 rokoch uznesením krajského súdu z 31. októbra 2022 č. k. 5Co/94/2020-2358. Celkovo konanie vedené na okresnom súde, krajskom súde a následne aj na najvyššom súde pod sp. zn. 9Cdo/144/2023 nebolo ústavne udržateľné. V konaní sa podľa sťažovateľa postupovalo opakovane neefektívne, čoho dôkazom je aj dĺžka aj výsledok v poradí už tretieho odvolacieho konania, pričom celé konanie bolo zastavené, a o tom, či hmotnoprávny nárok žalobcov na náhradu škody existoval alebo neexistoval, nebolo vôbec rozhodnuté. V dôsledku tak dlhého konania bolo súvisiace konanie, v ktorom si sťažovateľ s manželkou nárokujú vrátenie bezdôvodného obohatenia, prerušené takmer na 10 rokov. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že vo veci už bolo meritórne rozhodnuté, nemôže byť prekážkou pre rozhodnutie ústavného súdu o prietahoch v konaní, keďže podaním zo 16. septembra 2024 sťažovateľ požiadal na mestskom súde o vrátenie súdneho poplatku za odvolanie, o čom nebolo do podania tejto ústavnej sťažnosti rozhodnuté, a v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá nepovažuje spor za ukončený, pokiaľ nie je rozhodnuté aj o trovách konania.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutím odvolacieho súdu sťažovateľ uvádza, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami žalovaných, ktoré vzniesli ešte v konaní pred súdom prvej inštancie, a to s námietkou premlčania, námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a vecou námietkou voči znaleckému posudku, pri ktorého vypracovaní mal znalec použiť neplatný právny predpis.

16. Sťažovateľ namieta, že sudy nerozhodli o existencii alebo neexistencii hmotnoprávneho nároku (konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby) a zároveň sa nevysporiadali s vážnymi dôvodmi, pre ktoré sťažovateľ a jeho manželka nesúhlasili so späťvzatím žaloby. Vo svojich záveroch si odvolací súd aj protirečí. V roku 2012 mal odvolací súd vedomosť, že pohľadávka žalobcov bola zo strany žalovaných ešte v roku 2010 nedobrovoľne uspokojená v plnej výške na základe nezákonného exekučného titulu, neskôr zrušeného nálezom ústavného súdu, no napriek tomu žalobu nezamietol z dôvodu zániku pohľadávky uplatnenej v spore splnením, ale vec vrátil súdu prvej inštancie na doplnenie dokazovania. V napadnutom rozhodnutí z roku 2022 na druhej strane uvádza, že aj keby nedošlo k späťvzatiu žaloby, bola by žaloba zamietnutá práve z dôvodu zániku uplatnenej pohľadávky splnením.

17. Sťažovateľ tvrdí, že zastavenie konania jednoznačne spôsobili žalobcovia svojím späťvzatím žaloby v plnom rozsahu. Súd sa v prípade zastavenia konania nemá zaoberať tým, kto spôsobil

zrušenie exekučného titulu či obnovenie konania, súd je len povinný podľa sťažovateľa vyhodnotiť, ktorá sporová strana z procesného hľadiska zapríčinila zastavenie konania.

18. Namietané porušenie základných práv sťažovateľ vidí aj v skutočnosti, že odvolací súd nevytvoril procesný priestor pre strany sporu, aby vyjadrili svoje stanovisko k aplikácii ustanovenia § 257 CSP, ktoré aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a najvyšší súd sa s týmto nesprávnym úradným postupom stotožnil.

19. Sťažovateľ taktiež poukazuje na to, že si je vedomý skutočnosti, že nepodal v predmetnej veci dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, pretože jeho vtedajší právny zástupca ho nepovažoval za efektívny prostriedok nápravy, no podal proti nemu ústavnú sťažnosť. Avšak dovolanie podala jeho manželka ako žalovaná v druhom rade, s ktorou sťažovateľ tvorí nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Povahu nerozlučného spoločenstva pritom opiera o skutočnosť, že boli v konaní o náhradu škody žalovaní spoločne a nerozdielne a rovnako boli spoločne a nerozdielne zaviazaní na plnenie. Z toho podľa sťažovateľa vyplýva, že účinky dovolania sa vzťahujú aj na neho, hoci dovolanie vo veci sám nepodal. Poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 23/2020 z 23. januára 2020, v ktorom ústavný súd uviedol, že ak sťažovateľka, ktorá ako členka samostatného procesného spoločenstva nepodala dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nevyužila právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej práv, a preto bola jej ústavná sťažnosť neprípustná. *Argumentum a contrario* z tohto rozhodnutia vyvodil, že jeho ústavná sťažnosť ako člena nerozlučného procesného spoločenstva prípustná je.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského a najvyššieho súdu a namietané porušenie základného práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozhodnutiami odvolacieho súdu, ktorý bez súhlasu sťažovateľa a jeho manželky zastavil konanie na základe späťvzatia žaloby zo strany žalobcov, nerozhodol o samotnom hmotnoprávnom nároku na náhradu škody a neposkytol procesný priestor sťažovateľovi zaujať stanovisko k aplikácii § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania a najvyššieho súdu, ktorý dovolanie odmietol.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/94/2020 a jeho uznesením z 31. októbra 2022:

21. Ako vyplýva z opisu skutkového stavu (bod 8 uznesenia), predmetné uznesenie krajského súdu, ako aj postup, ktorý mu predchádzal (zbytočné prietahy) už ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmal a rozhodol o ňom uznesením sp. zn. I. ÚS 334/2023 z 8. júna 2023. Podstata sťažnostných námietok sťažovateľa pritom ostala rovnaká aj v tejto ostatnej ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Tento záver ústavného súdu sa vzťahuje

aj na námietky proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré si mohol sťažovateľ uplatniť prostredníctvom dovolania, keďže tento prostriedok nápravy nevyužil.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/144/2023 a jeho uznesením z 28. novembra 2024:

22. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu o zastavení konania dovolanie nepodal, urobila tak len jeho manželka ako žalovaná v 2. rade. Sťažovateľ sa však napriek tomu domáha preskúmania uvedeného uznesenia najvyššieho súdu, ako aj postupu, ktorý mu predchádzal (prieťahy v konaní), a tvrdí, že mali v konaní o náhradu škody s manželkou postavenie nerozlučných procesných spoločníkov, pričom tento argument podľa neho vyplýva zo skutočnosti, že boli žalobcami žalovaní aj rozhodnutiami zviazaní na plnenie spoločne a nerozdielne.

23. Sťažovateľ s manželkou boli v konaní žalovaní o náhradu škody, ktorú mali spôsobiť spoločnou stavebnou činnosťou. Solidárnosť záväzku na náhradu škody vyplýva z § 438 Občianskeho zákonníka, a preto boli zviazaní na plnenie „spoločne a nerozdielne“. Táto skutočnosť však bez ďalšieho neznamena, že ide o nerozlučné procesné spoločenstvo. Práve naopak. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/1/2018 z 29. januára 2019 uviedol, že žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými, a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní a právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Najvyšší súd okrem iného tiež uviedol, že v civilnom sporovom konaní sa rozsudok nemusí týkať každého zo solidárnych dlžníkov, pretože veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám osebe. Najvyšší súd pritom v už uvedenom rozhodnutí odkazoval už na svoje predchádzajúce rozhodnutia vo veciach sp. zn. 4 Cdo 203/2005 a sp. zn. 6 Cdo 544/2015 (IV. ÚS 535/2022, podobne III. ÚS 371/2022, II. ÚS 435/2023).

24. Vzhľadom na uvedené a s poukazom aj na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 23/2020, na ktoré sa sám sťažovateľ odvolal, ak sťažovateľ ako člen samostatného spoločenstva nepodal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, je jeho ústavná sťažnosť neprípustná aj vo vzťahu k postupu a uzneseniu najvyššieho súdu, pretože nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv priznáva. A zároveň tiež platí, že dovolacie konanie bolo v čase podania ústavnej sťažnosti už právoplatne skončené, preto by najvyšší súd nemohol v čase konania o tejto ústavnej sťažnosti porušovať práva sťažovateľa zbytočnými prieťahmi, aj keby sťažovateľ dovolanie bol podal. Argument sťažovateľa, že jeho v tom čase právny zástupca nepovažoval dovolanie za účinný prostriedok nápravy, nepovažuje ústavný súd za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pre ktorý by bolo možné nevyužitie tohto prostriedku nápravy odpustiť.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote aj tvrdením, že mestský súd do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o jeho žiadosti o vrátenie súdneho poplatku. Ústavný súd je však viazaný petitom

ústavnej sťažnosti a mestský súd a jeho postup nebol sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označený ako porušovateľ jeho základných práv, preto sa tomuto argumentu ústavný súd bližšie nevenoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu